

Jézus, a lélek Horgonya

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 16:24; Róma 6:6; Zsidók 6:4-6, 9-13, 17-20; 10:26-29

„Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé, ahova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké” (Zsid 6:19-20, RÚF).

Zsid 5:11–6:20 szakasza megszakítja a Jézus értünk végzett papi szolgálatáról szóló teológiai fejtegetést. Pál beékel a gondolatmenetébe egy szigorú figyelmeztetést a Krisztustól való eltávolodás veszélyéről.

Úgy tűnik, fennállt annak az esélye, hogy az emberek belemerülnek az önsajnálát és a hitetlenség mocsarába. Pál apostolt aggasztotta, hogy a nehéz helyzet miatt tompult olvasói és hallgatói lelki érzékenysége, és emiatt nem fejlődnek az evangélium megértésében és tapasztalásában.

Vajon nem fenyeget mindannyiunkat az a veszély, hogy a megpróbáltatások miatt elcsüggedünk, következésképpen pedig eltávolodunk a hittől?

A szigorú figyelmeztetés viszont szeretetteljes bátorításban végződik. Pál kifejezi, hogy bízunk az olvasóiban és magasztalja Jézust, akiben megtestesült Istennek a megváltásról szóló megszeghetetlen ígérete (Zsid 6:9-20). Zsid 10:26-39 szakaszában megismétlődik a figyelmeztetés és bátorítás ciklusa.

Ezt a ciklust fogjuk most tanulmányozni, miközben Jézus erősítő szavaira összpontosítunk.

AZ IGE JÓSÁGÁNAK ÍZLELÉSE

Olvassuk el Zsid 6:4-5 verseit! Mit nyertek a Krisztusban hívők, amíg hűségesek voltak hozzá?

A „megvilágosodás” itt a megtérést jelenti (Zsid 10:32), és azokra vonatkozik, akik a „sötétségből”, azaz Sátán hatalmából a „világosságra” jutottak (ApCsel 26:17-18, RÚF), a bűntől (Ef 5:11) és a tudatlanságból való szabadulást jelképezi (1Thessz 5:4-5). Az igei alak itt arra utal, hogy Isten világosítja meg a hívőket Jézus „dicsőségének visszatükröződése” által (Zsid 1:3).

A „megízlelték a mennyei ajándékot” és a „részeséivé lettek a Szentléleknek” (RÚF, ÚRK) fordulatok rokon értelműek. Isten „ajándéka” utalhat a kegyelemre (Róm 5:15) vagy a Szentlélekre is, akin keresztül árasztja ki kegyelmét (ApCsel 2:38). Akik „megízlelték” a Szentlelket (Jn 7:37-39; 1Kor 12:13), már tapasztalták az Úr „kegyelmét”, és ennek része az erő is, hogy teljesíthessék akaratát (Gal 5:22-23).

Úgy lehet megízlelni „az Istennek jó beszédét” (Zsid 6:5), hogy személyesen meggyőződünk az evangélium igazságáról (1Pt 2:2-3). A „jövendő világnak” erői az Úr csodáira vonatkoznak, amelyeket a jövőben tesz majd a hívőkért: a feltámasztás (Jn 5:28-29), testünk átváltoztatása és az örök élet. A hívők azonban mindezt már a jelenben kezdik „megízlelni”. Lelkileg feltámadtak (Kol 2:12-13), megújult az elméjük (Róm 12:2) és örök életet kaptak Krisztusban (Jn 5:24).

Pál valószínűleg a pusztai nemzedékre gondolt, akik érezték Isten kegyelmét és szabadítását. „Megvilágosította” őket a tűzoszlop (Neh 9:12, 19; Zsolt 105:39), élvezhették a manna mennyei ajándékát (2Móz 16:15), tapasztalták a Szentlélek jelenlétét (Neh 9:20), megízlelték az Úr jó szavát (Józs 21:45) és az „eljövendő világnak” erői „csodákat és jeleket” vittek végbe, hogy megszabadulhassanak Egyiptomból (ApCsel 7:36). Pál viszont felveti: ahogy minden bizonyosság ellenére a pusztai nemzedék elhagyta Isten (4Móz 14:1-35), úgy *A zsidókhoz írt levél* hallgatósága esetében is fennállt ugyanennek a veszélye, pedig annyi jelét láthatták az Úr jóindulatának.

Hogyan tapasztaltuk mi magunk is azt, amiről *A zsidókhoz írt levélben* ezek a versek szólnak, például a „megvilágosodást”?

LEHETETLEN HELYREÁLLÍTANI

Vessük össze Mt 16:24, Róm 6:6, Gal 2:20, 5:24, 6:14 és Zsid 6:4-6 verseit! A hasonlat alapján tehát mit jelent az, hogy „megfeszítik Krisztust”?

Az eredeti görög szövegben hangsúlyos a „*lehetetlen*” szó. Lehetetlen, hogy Isten helyreállítsa azokat, akik „*elestek*”, mert „*újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát*” (Zsid 6:6, RÚF). Pál ki akarja emelni, hogy *Krisztuson kívül nem vezet más út a megváltáshoz* (ApCsel 4:12). Nem lehet másképp üdvözülni, mert „*lehetetlen, hogy az Isten hazudjon*” (Zsid 6:18), illetve „*Hit nélkül... lehetetlen Istennek tetszeni*” (Zsid 11:6).

Isten Fiának ismételt megfeszítése jelképes kifejezés, azt írja le, hogy mi történik a Jézus és a hívő közötti személyes kapcsolatban.

A vallási vezetők azért feszítették keresztre Jézust, mert fenyegetőnek vélték a hatalmukra és az önrendelkezésükre nézve. El akarták pusztítani Krisztus személyét, hogy megszabadulhassanak attól, akiben hatalmas és veszélyes ellenséget láttak. Hasonlóképpen az ember a legalapvetőbb módon kihívásnak érezheti az evangéliumot is az önállóságára és önrendelkezésére nézve. A keresztyéni élet lényege, hogy felvegyük a keresztet és megtagadjuk önmagukat (Mt 16:24). Ez azt jelenti, hogy megfeszítjük a világot (Gal 6:14), az óembert (Róm 6:6), illetve a testet is az „*indulataival és kívánságaival*” (Gal 5:24). A keresztyéni élet célja, hogy bizonyos értelemben meghaljunk: ha nem halunk meg az énünknek, nem kaphatjuk meg az új életet, amit Isten akar nekünk adni (Róm 6:1-11)!

A halálig megy a harc Jézus és az énünk között (Róm 8:7-8; Gal 5:17). Nehéz küzdelem, amit nem lehet egyszerre megnyerni. Ez a szakasz nem arra utal, aki időnként elbukik az „óemberrel” és a „testtel” vívott küzdelemben. Azokra vonatkozik, akik *már* őszintén megtértek és üdvösségre jutottak (Zsid 6:4-5), később azonban úgy döntenek, hogy Jézus veszélyezteti azt az életet, amire vágynak, ezért véget akarnak vetni a vele való kapcsolatuknak. Vagyis amíg az illető el nem határozza, hogy végleg elfordul Krisztustól, addig még van reménye az üdvösségre.

Mit jelent meghalni az „énnek” és felvenni a keresztet? Életünk mely területe felett a legnehezebb átadnunk az uralmat Krisztusnak?

NINCS TÖBB BŰNÉRT VALÓ ÁLDOZAT

Zsid 6:4-6 részének figyelmeztetése hasonlít arra, ami 10:26-29 szakaszában található. Pál elmagyarázza, hogy ha az olvasói elutasítják Jézus áldozatát, nem lesz más lehetőségük a bűnbocsánatra, mert annak Krisztuson kívül nincs más útja (Zsid 10:1-14).

Olvassuk el Zsid 10:26-29 részét! Milyen három módon jellemzi a levél írója a megbocsáthatatlan bűnt?

Pál nem azt mondja, hogy nem lehet engesztelést szerezni arra a bűnre, amit az igazság megismerése után követnek el. Isten Jézust jelölte ki Szószólónkként (1Jn 2:1). Rajta keresztül kapunk bűnbocsánatot (1Jn 1:9). Az Ige Isten Fia megtaposásaként, a szövetség vérének meggyalázásaként és a Szentlélek bántalmazásaként (Károli), megcsúfolásaként (RÚF, ÚRK) jellemzi (Zsid 10:29) azt a bűnt, amire nincs bűnbocsánat. Nézzük át ezeknek a kifejezéseknek a jelentését!

Az „*Isten Fiát lábbal tiporja*” (Zsid 10:29, RÚF) kifejezés Jézus uralmának elutasítását jelenti. Az „Isten Fia” cím arra emlékeztette a hallgatóságot, hogy Isten a jobbjára ültette Jézust és megígérte neki: lába „*zsámolyává*” teszi az ellenségeit (Zsid 1:13; lásd még 1:5-12, 14). Krisztus megtaposása arra utal, hogy aki hitehagyóvá lett, az ellenségének tartja Öt. A levél érvelésének összefüggésében (Zsid 1:13) azt is mondhatnánk, hogy a hitét elhagyó személy letaszította Jézust a trónról (amit ezután ő maga foglalt el) és „*zsámolyává tette*”. Ezt akarta Lucifer elérni a mennyben (Ézs 14:12-14) és a „*bűn embere*” is ezt kísérli majd meg a jövőben (2Thessz 2:3-4).

A „*szövetség vévét... közönségesnek tartja*” (RÚF) kifejezés Jézus áldozatának elutasítására utal (Zsid 9:15-22). Azt a gondolatot sugallja, mintha Krisztus vérének nem lenne tisztító ereje.

A „*kegyelemnek lelkét bántalmazza*” fordulat nagyon kifejező. A görög *enybrisas* kifejezés („sértés”, „gyalázat”) az önteltség megmutatkozásával jár együtt, ami „arcátlanságra” és „gögre” utal. Ez éles ellentétben áll a Szentlélek bemutatásával, ami szerint Ő „*a kegyelemnek Lelke*”. A hitét elhagyó személy sértéssel felel Isten kegyelmi ajánlatára.

A hitehagyó helyzete így menthetetlen. Elutasítja Jézust, az áldozatát és a Szentlelket is.

JOBB DOLGOK

Zsid 6:4-8 részének szigorú és komoly figyelmeztetése után Pál kifejti: bízik abban, hogy az olvasói nem szakadtak el a Fiútól és a jövőben sem teszik ezt. Reméli, hogy megszívlevélve a figyelmeztetést jó gyümölcsöket fognak teremni. Olyanok lesznek, mint a „föld”, amit Isten gondoz, ezért a várt gyümölcsök teremnek meg bennük. Részesülnek majd Isten áldásában (Zsid 6:7), ami nem más, mint az üdvösség (Zsid 6:9).

Olvassuk el Zsid 6:9-12 szakaszát! Soroljuk fel azokat a jó dolgokat, amelyeket a hívők tettek és továbbra is tesznek, illetve magyarázzuk meg, hogy ez mit jelent!

A hívők azzal mutatták ki a szeretetüket az Úr „neve” iránt, azaz maga Isten iránt, hogy szolgáltak a szenteknek. Itt nem elszigetelt múltbeli esetekről volt szó, hanem egészen addig tartó folyamatos tettekről. Nem a kivételes cselekedetek mutatják be az ember valódi jellemét. Az Isten iránti szeretet legnagyobb bizonyítékai nem feltétlenül az úgymond „vallási” cselekedetekben, hanem a többi ember, főként a nehezebb helyzetben levők iránti szeretetben mutatkoznak meg (Mt 10:42; 25:31-46). Pál tehát buzdítja a hívőket, hogy ne feledkezzenek meg a jó cselekedetéről (Zsid 13:2, 16).

Vessünk egy pillantást Zsid 6:12 versére! Arra figyelmeztet, hogy ne legyünk „restek”, ez jellemzi ugyanis azokat, akik nem fejlődnek tovább és akiknél fennáll az elfordulás veszélye (Zsid 5:11; 6:12). A reménységet nem pusztán a hit elméleti fejtegetése tartja életben, hanem a szeretetteljes tettekkel kifejezett hit (Róm 13:8-10).

Pál azt akarta, hogy az olvasói azokat kövessék, akik a hitük és türelmük révén öröklik az ígéreteket. Már utalt a pusztai nemzedék rossz példájára, akik a hit és a kitartás hiányában nem nyerhették el a megígért örökséget. Ezek után említi Ábrahámot (Zsid 6:13-15) annak példaként, aki „hit és béketűrés” (ÚRK) által megkapta az ígéretet. *A zsidókhöz írt levél* 11. fejezetében folytatódik a hithősök felsorolása, ami a 12. fejezetben Jézussal ér a tetőpontra, hiszen a hit és a türelem tekintetében is Ő a legfőbb példaképünk (Zsid 12:1-4). Jel 14:12 verse szerint hit, béketűrés és a törvény megtartása jellemzi a végidőben élő szenteket.

Időnként intenünk kell azokat, akiket szeretünk. Mit tanulhatunk meg az apostoltól mások figyelmeztetése és bátorítása terén?

JÉZUS, LELKÜNK HORGONYA

Pál óvott a hitehagyástól, továbbá szeretetre és hitre bátorított. A gondolatmenetének ez a része a Krisztusban nyert bizonyosság gyönyörű, szárnyaló kifejtésében csúcsonylik ki.

Olvassuk el Zsid 6:17-20 szakaszát! Mivel garantálja Isten, hogy teljesíti a nekünk tett ígéreteit?

Isten több garanciát is adott arra, amit megígért nekünk. Először is, esküvel biztosított bennünket (Zsid 6:17). A Szentírás szerint Izrael számára azok az ígérek váltak bizalmuk legfőbb alapjává Isten állandó kegyelmét illetően, amelyeket az Úr Ábrahámnak és Dávidnak tett. Amikor Mózes az aranyborjú esetében történt hitehagyás után bocsánatért könyörgött a nép számára, az Ábrahámnak tett esküre hivatkozott (lásd 1Móz 22:16-18; 2Móz 32:11-14). A kérésének erejét az adta, hogy Isten szava visszavonhatatlan (Róm 9:4; 11:28-29).

A zsoltáros is hasonlóképpen járt közben Izraelért Istennél, és arra az esküre hivatkozott, amit az Úr Dávidnak tett: *„Nem töröm meg az én szövetségetem, és ami kijött az én számból, el nem változtatom. Megesküdtem egyszer az én szentségre: vajon megcsalhatnám-e Dávidot? Az ő magva örökké megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap. Megáll örökké, mint a hold, és bizonyos, mint a felhőben lévő bizonyosság”* (Zsolt 89:35-38). Az Újszövetség szerint mindkét eskü beteljesedett Jézusban, Ábrahám magvában, aki felemeltetett és Dávid trónjára ült (Lk 1:31-33, 54-55; Gal 3:13-16).

Másodszor, az Úr azzal biztosított bennünket az ígéreteiről, hogy Jézust a jobbára ültette. Krisztus felemeltetésének az a szerepe, hogy megerősítse a hívőknek tett ígéretet, ami szerint Ő „*útnyitól*” ment be *értünk* (Zsid 6:20). A mennybemenetele Isten megváltásának bizonyosságát mutatja be nekünk. Jézus *„mindenkiért megízlelte a halált”*, Isten szenvedés által dicsőítette Őt meg, hogy így vezesse *„számtalan fiát... dicsőségre”* (Zsid 2:9-10, HUNB). Krisztus az Atya színe előtt van, Ő a lelkünknek az Úr trónjához rögzített *„horgonya”* (Zsid 6:19). Isten uralmának becsületét védi meg a Jézus által nekünk adott ígéret beteljesedése. Mi más biztosítékra volna még szükségünk?

Milyen érzés, hogy Isten esküt tett nekünk? Miért kell üdvbizonyosságot ébresztenie bennünk ennek a gondolatnak, még ha méltatlannak érezzük is magunkat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „János, a szeretett tanítvány” c. fejezete, 355-359. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Júdás” c. fejezete, 619-627. o.

„A saját énünk elleni küzdelem a leghatalmasabb harc, amelyet meg kell vívunk. Énünket átengedni, alárendelni mindent Isten akaratának, küzdelemben kerül, de a lélek kénytelen engedelmeskedni Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 33. o.).

„János vágyott arra, hogy hasonlóná váljék Krisztushoz. Jézus szeretetének átalakító befolyása szeliddé és alázatossá tette. Elrejtette énjét Jézusban. János minden tanítványtársánál jobban átadta magát e csodálatos élet hatalmának... Krisztus iránti mély szeretete arra serkentette, hogy mindig szorosan haladjon mellette. Az Üdvözítő szerette mind a tizenkettőt, azonban János volt a legfogékonyabb lelkületű. Fiatalabb lévén a többinél, inkább a gyermek jóhiszemű bizalmával nyitotta meg szívét Jézus előtt. Így került a többiekénél bensőségebb kapcsolatba Krisztussal, és általa a Megváltó mély lelki tanításokat közölt az utókorral... Arcán az Úr dicsősége tükröződött. Az életszentség szépsége, amely életét átalakította, Krisztushoz hasonló fényel ragyogott vonásairól. Imádattal és szeretettel csüggött az Üdvözítőn; egyedüli óhaja volt, hogy hozzá hasonlítson és vele közösségben élhessen. Jellemében Mestere jelleme tükröződött” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 358-359. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) János, a szeretett tanítvány és Iskáriótes Júdás élete éles ellentétet mutat. Amikor Jézus meglátta Jánost és a testvérét, a mennydörgés fiainak nevezte őket. Jánosnak komoly jellemhibái voltak. Júdásnak is voltak jellembeli fogyatékságai, amelyeket nem lehetett feltűnőbbnek vagy komolyabbnak mondani Jánosénál. Miért változott meg János, miért hasonult Jézushoz, és Júdás miért követte el a Szentlélek elleni bűnt? Mi volt a különbség?
- 2) Krisztus arra szólítja a hívőket, hogy vegyék fel a keresztyüket és kövessék Őt. Mi a különbség a kereszt hordozása és a bántalmazás eltűrése között?
- 3) Miért akarja Isten, hogy teljesen átadjuk neki az életünket? Mi a kapcsolat a szabad akarat és az üdvösség között?

LUKÁTSI VILMA:

MÓZES NÉGY HEGYE

Csodálatos mikroszkóp a lélek:
a holt betűkben életet talál,
amit nem érint ezredek szele,
és nem semmisíthet meg a halál.

...fénylőn ég a Hóreb csipkebokra,
saruszíját oldja már a pásztor,
a magasban messze vércse vijjog,
a bokor nem ég el, pedig lángol...

A láng-szülte próféta nyomán még
megtalálhatjuk a Sínai-hegyet,
ahonnan a Törvény kőtábláját
hozta a fénylő orcájú követ.

A Nébó hegyéről messze látott:
egyetlen síkban jövőt és jelent,
a Törvény helyett az Igazságot,
és halálán át az életre ment.

Amikor megjelent a Tábor hegyén,
lábainak nem maradt nyoma...
A négy hegy onnan már egynek látszott,
de az égig ért: a Golgota.